

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. **N** 266.

70de Møde.

Mandagen den 6te Mai.

(Fortsat.)

Marineministeren (forts.): Hvad den første Deel af dette Forslag angaaer, har jeg slet ingen Bemærkninger derimod at gøre, thi der er al mulig Sandsynlighed for, at der ikke vil være Noget i Veien for, at Kosten kan blive anskaffet til den foreslaaede Pris, men til Retfærdiggjørelse af mit Forslag om Prisen paa hver Kostportion, maa jeg gøre opmærksom paa, at Budgettet blev affattet i Juli Maaned og iflor, da det skulde være endt til August, for at forelægges Thinget, hvis det kom sammen til 1ste October, og Enhver veed, hvilke Forandringer der har fundet Sted med Prisen siden den Tid. Hvad derimod det angaaer, der af den ærede Deputerede for Kjøbenhavns 8de District (Kunde) foreslaaes tilføjet, nemlig: „hvorefter er forudsat, at Kost, som efter hidtil gjældende Regler, og efter Bedkommendes eget Ønske godtgjøres i Penge, bliver at beregne disse tilgode med det fulde Beløb af hvad en Kostportion koster Marinen,“ saa troer jeg, det er nødvendigt at vise Thinget nøiagtigt, efter hvilket Princip der i saa Henseende hidtil er handlet, og at vise, at der aldeles ikke er søgt paa nogen Maade at forurette Folkene, men at man er gaaet efter det Princip, som man holdt sig overbevist om, var det billigste og retfærdigste, efter hvilket man kunde gaae. Basis for dette Princip er naturligviis det, at til Lønningen er beregnet Kost in natura, hvilket det var Administrationens Pligt at vaage over. Erfaringen har vist os, at i det Hele taget er det de ordentligste Folk, som leve bedst i deres Huus, og om hvem man mindst hører, at de ere i Forlegenhed, som begjere Kost in natura. Slig Erfaring maa man altid lægge Bægt paa. Jeg vil her ikke tale om de Erfaringer, man har gjort under visse exceptionelle Om-

stændigheder, som f. Ex. i Maret 1847, som var et Dyrtids-Maar, thi da var det naturligt, at alle de, som havde faaet Penge, kom og bade om Kost, og det var da noget Gødet at sige til de Folk, som dengang vare i Tjenesten: ja, I have faaet Penge, nu kunne I ikke faae Kost. Man maatte jo paa en eller anden Maade dengang hjælpe dem, da man ikke kunde lade dem sulte. Men jeg troer i det Hele taget, at Folkene virkelig ere bedre tjente med at faae Naturalforpleining istedetfor Penge, fordi de ikke holde saaledes sammen med Pengene, som de burde. Naar Konen faaer Kosten, er det meget sikkrere, end naar Manden faaer Penge (atter). Hertil maa man see hen, og jeg troer derfor virkelig ikke, at jeg bør arbejde paa, at det bliver det Almindelige, at de faae Penge. Dette er ogsaa stadfæstet af Erfaring. I Maret 1822 var det kommet dertil, at der var omtrent 1100, som fik Kostpenge; men dette er senere, da Kosten er bleven uendelig forbedret, taget gradviis af, idet det nu er kommet dertil, at der i dette Dieblik kun er 345 Mand, som tage Kostpenge, istedetfor at der i en tidligere Periode var 2128; der er altsaa 1783, som ikke mere tage Kosten i Penge. Kostpenge ere blevne bevilgede uden videre speciel Begjering, naar Bedkommende vare ugifte eller Enkemænd uden Børn, hvorimod man med Hensyn til gifte Folk lagde nogle Bæmskeligheder i Veien. Imidlertid, naar der kom Andragender, t. Ex. fra ældre Folk, som sagde, at de ikke kunde taale den salte Kost, blev der ogsaa bevilget, at disse fik Kostpenge, saa man har ikke holdt over det med nogen Strengthed. Det er, som sagt, nu bragt saaledes ned, at Kostpenge for Diebliffet kun gives til 345 Mand. Jeg vil nu søge med tydelige Ord at betegne det Princip, vi have fulgt, overladende til Thinget at bedømme, om her er gaaet Noget for nær, og om ikke tillige Statskassen er flettet sin